

Arrest

nr. 164 684 van 24 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 25 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 april 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 mei 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM, die loco advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 december 2009 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Nadat de aanvraag op 21 mei 2010 ontvankelijk werd verklaard, beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) op 4 april 2013 dat deze aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond is.

Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht 15 april 2013 en die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.05.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 02.08.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor [...], die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 15.04.2013 in gesloten omslag).

Derhalve

- 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
 - 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*
- Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”*

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (zie onder meer: *RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel verschaffen.

Het belang waarvan een verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang, komt het de verzoeker toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

In de beschikking van 17 december 2015 werd aan de partijen de volgende vraag gesteld:

“Bovendien vraagt de Raad aan beide partijen om met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het huidig beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgische grondgebied bevindt en of zij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutswijziging.”

De verzoeker heeft op deze vraag niet schriftelijk gereageerd. De verweerder heeft op 11 januari 2016 een aantal stukken overgemaakt waaruit onder meer blijkt dat de verzoeker op 4 april 2013 van ambtswege werd afgevoerd uit de registers en dat de adrescontrole op 16 juli 2013 negatief was.

Ter terechtzitting worden deze feiten niet door de advocaat van de verzoeker betwist.

De Raad dient er op te wijzen dat artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingbesluit) het volgende bepaalt:

“§ 7. De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

Ter terechtzitting werd het bovenstaande in het debat gebracht en werd aan de advocaat van de verzoeker gevraagd of deze een begin van bewijs kon leveren dat het vermoeden van artikel 39, § 7 van het vreemdelingenbesluit kan weerleggen. De advocaat van de verzoeker geeft aan geen verdere informatie te hebben en geen tegenbewijs te kunnen leveren.

Er moet dan ook, mede gelet op de afvoering van ambtswege d.d. 4 april 2013 en in toepassing van artikel 39, § 7 van het vreemdelingenbesluit worden aangenomen dat de verzoeker het land heeft verlaten.

De Raad merkt verder op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet zich enkel richt tot de in België verblijvende vreemdeling.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt met name als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling (...) kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen (...)”

Uit de bewoordingen van bovenstaande wetsbepaling blijkt duidelijk dat enkel een vreemdeling die in België verblijft een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan indienen. De verzoeker bevindt zich echter niet langer in dit geval.

Ter terechtzitting wordt niet weerlegd dat de verzoeker niet meer in België verblijft, nadat hij van ambtswege werd afgevoerd en de adrescontrole op 16 juli 2013 negatief was. Nu hij zich niet langer op het Belgisch grondgebied bevindt, is een afgifte van een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in België *in casu* niet meer mogelijk. Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan de verzoeker in de gegeven omstandigheden dan ook geen voordeel meer opleveren (RvS 13 augustus 2002, nr. 109.731).

Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang bij het beroep gelet op de vaststelling dat de verzoeker geen in België verblijvende vreemdeling meer is in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, stelt de advocaat van de verzoeker zich dienaangaande naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

Er dient te worden benadrukt dat het de verzoeker toekomt, wanneer er twijfel rijst omtrent zijn belang, aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft.

Uit wat voorafgaat, volgt dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak nog een belang bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing heeft.

Bovendien werd er in voorliggende zaak een beschikking in toepassing van artikel 39/62 van de vreemdelingenwet gestuurd waarbij uitdrukkelijk werd gevraagd of de verzoeker zich nog in België bevindt. De verzoeker heeft hierop niet gereageerd en heeft de vraag in deze beschikking onbeantwoord gelaten. Ook ter terechtzitting werd uitdrukkelijk gevraagd om een begin van bewijs voor te leggen dat de verzoeker nog in België is. Hierop heeft de advocaat van de verzoeker aangegeven dat een dergelijk bewijs niet kan worden geleverd.

Uit wat voorafgaat volgt dat elk spoor van de actuele verblijfssituatie van de verzoeker ontbreekt en dat hij geen voortdurende belangstelling heeft getoond voor zijn beroep.

De Raad benadrukt nogmaals dat het procesbelang waarvan een verzoekende partij blijk moet geven, zoals voorzien in artikel 39/56 van de vreemdelingenwet, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en dat dit belang moet worden behouden tot aan de uitspraak. Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet bovendien een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Haar houding mag voorts het behoorlijk verloop van het proces, waartoe ook zij moet bijdragen, niet verstoren. Om die redenen is zij verplicht haar medewerking aan de rechter te verlenen wanneer zij daartoe wordt verzocht.

Door, zoals hierboven besproken, meerdere malen geen klaarheid te scheppen inzake zijn actuele verblijfssituatie en door aldus de rechter zijn medewerking te onthouden, geeft de verzoeker blijk van een gebrek aan belangstelling voor en belang bij het ingediende beroep.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het beroep onontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE